

γενάκι τό, κοιν. γενάτσι Μέγαρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γενάτι Κῶς (Πυλ.) γεν-νάτσι Μεγίστ. γινάξ' Θεσσ. (Δομοκ. Τρίκερ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) 'ενάκι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ οὗς. γένι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. 'Ο τύπ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ μικρὸν γένειον κοιν.: 'Εκάθοτα ὁ γέρος 'ς τὸ σκαλοῦνι κ' ἐχάιδετο τὸ γενάκι του Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Παπποῦ μ', προουχτές ψόφ'σι μιὰ βιτουλίτσα μὲ τοῦ γινάξ' σὰν κὶ σένα (ἐκ παραμυθ.) Θεσσ. (Τρίκερ.) — Μὲ τὰ μακριὰ τὰ μαλλιά πού τοῦ κατεβαίνανε ἕως τὸ σβέροκο, μὲ τὰ γκριζὰ γενάκια πού τοῦ πλαισιώνανε τὸ μακρουλό του πρόσωπο Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγ., 119. "Ενας κύριος μὲ ἀσπρόμαντρα γενάκια ἦταν καθισμένος 'ς τὸ βάθος 'ς ἕνα ντιβάνι Γ. Ξερόπ., 'Η τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1, 119. || Φρ. 'Ο ἄγιο-Νικόλας τίναξε τὰ γενάτσα του (ἐχρίονισε κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Νικολάου) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Τ' ἄσπρισε ὁ παπποῦς τὰ γενάτσα του (ἐχρίονισε) Μέγαρ. || Παροιμ. 'Ο Χριστὸς εὐλόγησε βρῶτα τὰ 'ενάκια του (ἐκαστος ἐνδιαφέρεται πρῶτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔπειτα διὰ τοὺς ἄλλους) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Αἰνιγμ.: "Ενα μικρὸ μικρούτσικο | μὲ τὰ γενάκια κάτω (=τὸ κρόμμυον) Στερελλ. (Φτελ.) || 'Ασμ.

Κόψε τὰ γενάτσια του, παρβέρη, ἴσα με κάτω
τῶν λ-λίω δὲ μουντάττι του νὰ μὴ γουπ-πάξ-ζῇ κάτω
(παρβέρη=κουρέα, κουπ-πάξ-ζῇ=κλίνῃ, γέρνῃ) Κῶς (Πυλ.)
2) Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος ὁ στενόφυλλος (asphodelus tenuifolius) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριειδῶν (Liliaceae) Αἰγίν. Συνών. ἀσφόδελος 1.

Γεναράκι τό, ἀμάρτ. Γεναράτσι Θήρ. (Οἶα).
'Εκ τοῦ οὗς. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.
'Ο μὴν 'Ιανουάριος: 'Ασμ.
'Εβγα σὺ τὸ Γεναράτσι, | νὰ 'δω 'γὼ τὸ Φλεβαράτσι,
νὰ κάμω νιὸς καὶ γέροδες νὰ κατοουροῦ α' αὐλάτσι
(κατὰ τὸν Φεβρουάριον τὸ ψῦχος εἶναι δριμύτερον ἢ κατὰ τὸν 'Ιανουάριον).

γεναράς ὁ, ἀμάρτ. γιναράς Εὐβ. (Στρόπον.)
'Εκ τοῦ οὗς. γένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς.

1) 'Ο ἔχων μεγάλον γένειον. 2) 'Επὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα παρὰ φύσιν τρίχωμα εἰς τὸ πρόσωπον: Πῆρι γ' ναῖκα μιὰ γιναροῦ.

Γενάρης ὁ, Γιανάριος Καππ. (Μισθ.) Γιανάρης Πελοπν. (Καρδαμ.) Γιανάρ'ς Θράκ. (Σηλυβρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γιανάρη Τσακων. (Χαβουτσ.) Γενάριος 'Ιος Προπ. (Μαρμαρ.) Πελοπν. (Λάμπ.) Γενάρης κοιν. Γεν-νάρης Κάλυμν. Κίμωλ. Κύπρ. (Πεδουλ.) Κῶς Λειψ. Λέρ. Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. Χίος (Πισπιλ. Πυργ.) Γενάρ'ς 'Ηπ. (Δρυμᾶδ.) Μύκ. Γενάρ'ς 'Αντίπαρ. Δαρδαν. Εὐβ. (Αἰδηψ.) 'Ηπ. (Ξηροβούν. Παραμυθ.) Θεσσ. (Γερακάρ.) Προπ. ('Αρτάκ.) Στερελλ. ('Αράχ. Δεσφ.) Γινάρης Μακεδ. (Νάουσ.) Γινάρ'ς κοιν. βορ. ἰδιωμ. Γενάρη Καλαβρ. (Βουνὶ Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Ροχούδ.) Γεν-νάρη 'Απουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλῖν.) Γενάξη Τσακων. (Πραστ.) Κεν-νάρη 'Απουλ. (Καστριν.) Γιονάρ'ς Σκυρ. 'Ενάρης Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εν-νάρης Κάρπ. ('Ελυμπ.) Κάσ. Χάλκ. 'Ιενάρης Νάξ. (Κινίδ.) 'Αγινάρ'ς Λῆμν. (Πλάκ.).

Τὸ Βυζαντ. οὗς. Γενάρης. 'Η λ. παρετυμολογηθεῖσα πρὸς τὸ οὗς. γέννα, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον γεννοῦν τὰ αἰγοπρόβατα, παραδίδεται καὶ ὑπὸ τὴν γραφὴν Γενάρης. Βλ. Σαχλ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 466 (ἐκδ. Wagner, σ. 95) ἀνὰ κάμνω πέτζες νὰ πουλῶ καὶ ν' ἀγοράζω οἰνάρην, |

νὰ πίνω νὰ ζεσταίνωμαι τὸν μῆνα τὸν Γενάρην». Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 242. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ Λατιν. *Januarius* ἐτυμολογίαν τῆς λ. βλ. Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. γραμματ. 2, 274 Μ. Φιλήντ., Γραμματ. 153 Γλωσσογν. 2, 222.

1) 'Ο μὴν 'Ιανουάριος κοιν. καὶ 'Απουλ. (Καστριν. Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Μισθ.) Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.): 'Ηρθε-μπήκε-πέρασε ὁ Γενάρης κοιν. Θὰ ζὲ πλιερώσου 'ς τὸ ἔβα τοῦ Γενάρη ('ς τὸ ἔβα=εἰς τὰς ἀρχάς) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Θὰ ῥθῃ 'ς τὰ ἔβγα τ' Γινάρ' (εἰς τὸ τέλος τοῦ 'Ιανουαρίου 'Ηπ. (Πλατανούσ.) 'Ο 'Ενάρης κὶ ὁ Φλεβάρης εἰν' ἡ καρδιὰ δού χειμῶνα Νάξ. ('Απύρανθ.) Πῶς νὰ ξυπολυθῶ μὲ τόσο κρύγιον τώρα τὸ Γενάρη; 'Ερεικ. Τοῦ Γινάρ' κὶ τοῦ Φλιβάρ' τ'μάξ'γι τὰ χουράφια γιὰ τ'ν ἀν' ξιάτ'ξ' σπουρὰ Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Οἱ πολλὰς οἱ δ'λεῖες ἀρξ' νᾶν ἀπὸν Γιναριοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Ο Γενάρης κάνει μιὰ μέρα καλὴ γιὰ νὰ γεννήσῃ ἡ πέροδικα (πρὸς δῆλωσιν τῶν 'Αλκυονίδων ἡμερῶν) Θήρ. (Οἶα). Τὸ Γεν-νάρη καὶ τὸ Φλεβάρη καματεύγομε Κίμωλ. Τ' ἀβέλια τὰ φ'τεύαμε τὸ Γενάριο μῆνα Προπ. (Μαρμαρ.) Τὴν ἐλιά τὴν ὀργώνουμε καὶ τὴν κλαδεύουμε Γενάρη μῆνα Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 'Εμαὶ κάμουντε ὅλε τὸ Γενάξη σάτσι (ἐκαματεύαμεν καθ' ὅλον τὸν 'Ιανουάριον φέτος) Πραστ. Καὶ 'ς τὴ Ναξὸ 'ς τίς εἰκοσιπέντε Γιναριοῦ, τοῦ ἀγίου Γοργόρ', παλίζισκαν τζουροῦτ (καὶ εἰς τὴν 'Αξὸν εἰς τὰς εἰκοσιπέντε 'Ιανουαρίου, τοῦ ἀγίου Γρηγορίου, ἐπαιζαν κονταρομαχίαν) Μισθ. Τὸ γ-Γεν-νάρη σπέρ-ρομε τὸ δ-διμηνίτη Μπόβ. Τὴ μ-πρωτινὴ τοῦ Γεν-ναριοῦ ἐρεκεται ὁ πρεσβύτερο καὶ βλογάει τὰ σπῖτια αὐτόθ. Κάθοδαι 'ς τὴ γωνιὰ δάλα 'Αγουστο, σάματι λὲς καὶ εἶναι Γενάρης Πελοπν. (Βερεστ.) || Φρ. Πρώτη Γεναριοῦ, | καρδιὰ τοῦ χειμωνιοῦ 'Ηπ. (Παραμυθ.) 'Ο Γεν-νάρης ἔν' τ' ἀφ-φάλλ-λιν τοῦ δειμῶνα Κύπρ. Δεκέβρης καὶ Γενάρης καρδιὰ τοῦ χειμῶνα Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) Τοῦ Γενάρη τὰ σκοτάδια (ἐπὶ πυκνοῦ σκότους) Πελοπν. (Πλάτσ.) Καὶ τὸ Γεν-νάρη μοῦρες (ἐπὶ ἀκαίρου ἐπιθυμίας) Πελοπν. 'Ο Γενάρης γένια βγάξει (διότι ἔχει δριμύ ψῦχος) Πελοπν. ('Αρεόπ.) Κατ-θὶ τοῦ Γενάρη (ἐπὶ ἀσθενικοῦ παιδίου) Σύμ. 'Εγέλα-σεν γι ὁ Γεν-νάρης (ἐπὶ τῶν 'Αλκυονίδων ἡμερῶν μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἱλαρύνθη τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του) αὐτόθ. 'Εκαμεν γι ὁ Γεν-νάρης ἡλιον (ὁμοίᾳ τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. 'Ο Δικέβρης κὶ ὁ Γενάρης κεφαλόμενες (διότι εὐρίσκονται ὁ εἰς εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους καὶ ἔχουν ἐκαστος τριάκοντα μίαν ἡμέρας) Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Γινάρ'ς γαττουμῆνας (διότι κατὰ τὸν 'Ιανουάριον εὐρίσκονται εἰς ἔντονον γενετήσιον ὄργασμὸν οἱ γάττοι) Θράκ. (Σουφλ.) Γανριάξει σὰν τὸ γάττο τὸ Γενάρη (ἐπὶ τοῦ ἐρωτομανοῦς) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. 'Ο 'Ενάρης δὲ 'εννᾶ | μῆτ' ἀβγά μῆτε πουλλιά | μόνου χιόνια καὶ νερά (διὰ τὸ ἐπικρατοῦν ψῦχος οὔτε αἱ ὀρνίθες γεννοῦν οὔτε ἡ ἐπάσεις τῶν ἀβγῶν εὐδοκιμεῖ) Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ο Κεν-νάρη πού κεν-νᾶ, | ἐκάν-νει χιόν-νια τῶν νερά ('Ο Γενάρης πού γεννᾶ κάμνει χιόνια καὶ βροχὰς) Καστριν. 'Ο Γενάρης εἶναι ἀναρος καὶ ἀγαλος (διότι λόγῳ τοῦ χειμῶνος δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀλιεῖα καὶ διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον γεννοῦν τὰ αἰγοπρόβατα καὶ ἐπομένως δὲν ἀμέλγονται) Κρήτ. Γεν-νάρης γεν-νολογητής, | Φλεβάρης τυροκόμος (κατὰ τὸν 'Ιανουάριον γεννοῦν τὰ αἰγοπρόβατα, κατὰ δὲ τὸν Φεβρουάριον παρασκευάζουν οἱ ποιμένες τὸν τυρὸν) Ρόδ. Τοῦ Γενάρη τὸ ζευγάρι | διάβολος θὲ νὰ δὲ πάρη (ἡ κατὰ τὸν 'Ιανουάριον γινομένη σπορὰ δὲν εὐδοκιμεῖ) Ζάκ. Πβ. καὶ Γεωπον. 3, 1, 7 (ἐκδ. Βακχ.) «τῷ αὐτῷ μηνὶ ('Ιανουαρίῳ) σπείρειν οὐ χρή, διερὰ γὰρ καὶ βαρεῖα οὔσα ἡ γῆ, ἀτμώδης γίνε-ται καὶ ἔοικεν ἐρίοις ἐξαμμένοις κακῶς». Τὸ γνωμ. ἐν πα-

ραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τὸ Γενάρη γένια σπέρνεις | καὶ θυμόκουρα θερίζεις (θυμόκουρα=χόρτα μὲ βελονοειδῆ φύλλα, συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ Γενάρη οὔτε λαγὸς νὰ μὴ γατουρήσῃ 'ς τὰ σπαρμένα (ἢ κατὰ τὸν Ἰανουάριον βροχὴ εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὰ σιτηρά, διότι ἐπιγίνεται παγετὸς καὶ τὰ καταστρέφει) Πελοπν. ('Αρεόπ.) 'Ο Γενάξῃ ἔρι κικρέ. Μήτε 'αγὸ νὰ μὴν περάῃ τάσου (κικρέ=πικρός, 'αγὸ=λαγός, τάσου=μέσα' κατὰ τὸν Ἰανουάριον, ὅτε βλαστάνει ὁ σῖτος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διέλευσις οὐδὲ λαγοῦ εἰς τὰ χωράφια) Πραστ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τὸ χιόνι τὸ Γενάρη εἶναι κοπρία τσαι τὸ Μάρτη εἶναι φωτία (ἢ πτώσις χιόνος κατὰ τὸν Ἰανουάριον εὐνοεῖ τὰ σιτηρά, ἐνῷ κατὰ τὸν Μάρτιον καταστρέφει αὐτὰ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Γενάρη μῆνα κλάδευε, | φεγάρι μὴ γζε-τάξης (ὁ Ἰανουάριος θεωρεῖται ὁ καταλληλότερος μὴν διὰ τὸ κλάδευμα) Πελοπν. (Λεῦκτρ. Πλάτ. Οἶτυλ.) Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Γενάρη τσαι Φλεβάρη φύτευε καταβολάδες Πελοπν. (Σαηδόν.) Χιόνισ', ἔβρεξ' ὁ Γενάρης; | "Ολ' οἱ μύλοι μας θ' ἀλέθουν (αἱ τοιαῦται καιρικαὶ συνθῆκαι εὐνοοῦν τὰ σιτηρά) Μῆλ. Καλὴ βαδκειὰ τὸν "Αουστον τσαι γέν-να τὸν Γεν-νάρην (βαδκειὰ=βατειά, ὀχέια' ἐπὶ τοῦ γινομένου εἰς τὸν ἀρμόζοντα χρόνον) Κύπρ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τὸν Γεν-νάρη γόψε κλήμα | καὶ τὸν "Αουστον σταφύλ-λαῖ (κάθε ἐργασία εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον) Ρόδ. Κόττα, πίττα τὸ Γενάρη | καὶ παπὶ τὸν "Αλωνάρη (ἢ βρώσις ἐκάστου πράγματος πρέπει νὰ γίνεται τὸν κατάλληλον χρόνον) Πελοπν. (Γέρμ.) Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. 'Ο Γεν-νάρης γεν-νᾶ τξ' ἀπογεν-νᾶ (διὰ τὸ ἄστατον τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον) Κύπρ. 'Ο ἥλιος τοῦ Γεν-νάρη τξαι τὰ λόγια τῆς πολιτιτξῆς 'ἐν ἔχουν πίστιν (πολιτιτξῆς=πόρνης' διὰ τὸ ἄστατον τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον καὶ τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτῆρος τῆς πόρνης) αὐτόθ. 'Η χήρα κι ὁ Γενάρης ὅ,τι θέλει κάνει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἐλευθερίαν εἰς τὰς πράξεις του) Πελοπν. (Λακων.)

'Ο Γενάρης γένια βγάνει | καὶ μουστάκια ξεκολώνει
τὰ μικρὰ παιδιὰ ζαρώνει, | γέρους τοὺς ἀναπαρώνει
(ἀναπαρώνει=θανατώνει' ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ψύχους ὑφίσταται βλαπτικὴν ἐπίδρασιν τὸ σῶμα καὶ ἐνίοτε ἐπέρχεται καὶ ὁ θάνατος) Πελοπν. (Οἶτυλ.) 'Ο Γεν-νάρης κι ἄ γεν-νᾶ, | τοῦ καλοκαιριοῦ μηνᾶ (διότι βαίνομεν πρὸς τὴν ἄνοιξιν) Λειψ. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. Τοῦ Γεν-νάρη τὸ φεγγάριμ | παρὰ λίον μέραιμ μονιάζ-ζει (διὰ τὴν κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον λαμπρότητα τῆς σελήνης) Χίος (Πισπιλ.) Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. || "Ασμ.

Οἱ μέρες νὰ 'ναι τοῦ Μαγιοῦ κ' οἱ νύχτες τοῦ Γενάρη
νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ χορτάσω χάδι
Πελοπν. ('Ανώγ.)

Γεν-νάρη, γέν-να τοῦ Χριστοῦ καὶ φώτιση τοῦ κόσμου,
Φλεβάρη, βλέβες μ' ἄν-νοιξε 'ς τίς βλέβες τῷ βνδζιῶμ
Τῆλ. μου

'Αρχιμηνιὰ κι ἀρχιχροινὰ κι ἀρχὴ τοῦ Γεναρίου,
πρῶτα γεννιέτι οὐ Χριστὸς κ' ὕστερ' ἄγιους Βασίλης
Λῆμν. (Πλάκ.)

Φεγάριμ μου τοῦ 'Εν-ναριοῦ ἀπού 'σαι καλοῦ φέγου,
μῆλομ μου κατακότισνο, οἱ νέοι σὲ νδζηλεύου
Κάρπαθ. ('Ελυμπ.) Συνών. γαττόμηνας, καλαντάρης,
μισοχειμῶνος. 2) 'Ο μελαγχολικὸς καὶ δύστροπος ἄν-
θρωπος Κεφαλλ. Κύπρ.: Φρ. Εἶναι ἕνας Γενάρης (ιδιότρο-
πος ἄνθρωπος) Κεφαλλ. "Εν' Γεν-νάρης (ἐπὶ ἀνθρώπου,
εἶναι σκυθρωπὸς) Κύπρ. 3) 'Ο βοῦς ὁ κατὰ τὸν Ἰανουάριον
μῆνα γεννηθεὶς 'Ηράκλ. "Ηπ. (Κούρεντ. Πέρδικ.).

'Η λ. καὶ ὡς ὄν. Θῆρ. Σέριφ.

γεναρήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γεναρήδος "Ηπ. (Πωγών.)
γυναρήδους Μακεδ. (Δεσκάτ.).

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

'Ο ἔχων σχέσιν μὲ τὸν μῆνα Ἰανουάριον: Σπέρουμε κριθάρι
γεναρήθο. Παγών. "Εβαλα μνιὰ κλουθθαριὰ κ' ἔβγαλα γι-
ναρήθα π'λλούλια Δεσκάτ.

γεναριάτης ὁ, Κρήτ. 'εν-ναριάτης Κίμωλ.

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάτης.

'Ο γεννηθεὶς ἢ γινόμενος κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐνθ' ἄν.:
Εἶναι 'εν-ναριάτης ὁ πετεινὸς Κίμωλ.

γεναριάτικα ἐπίρρ. Κέρκ. Πελοπν. (Γαργαλ.). — Σ.
Δάφνης, Ν. 'Εστ. 25 (1939), 376 γεναργιάτικα 'Ερεικ. γε-
να'ριάτικα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γιναριάτ'κα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) 'εναριάτικα Νάξ. ('Απύρανθ.).

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γεναριάτικος.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον ἐνθ' ἄν.: 'Ανθίσανε οὐλές οἱ
μυγδαλιές γεναριάτικα κ' ἔροξε χιόνι καὶ τίς ξέρανε Γαρ-
γαλ. Γενα'ριάτικα δὲ δαξιδεῦει κἀνας μὲ τό παπόρι Κίτ.
Μάν. Μωρὴ, μὰ 'εναριάτικα θὰ σηκωθῇς μέσ'ς τῇ γαρδιᾷ
τοῦ χειμῶνα νὰ πᾶς 'ς τὴν 'Αθήνα; 'Απύρανθ. Γιναριάτ'κα
δὲ βααίνου Αἰτωλ.— Καὶ νὰ πού τῇ δεύτερῃ χρονιά, γενα-
ριάτικα, στολίστηκε μὲ τ' ἄνθια τῆς ἡ μυγδαλίτσα Σ.Δάφνης,
ἐνθ' ἄν.

γεναριάτικος ἐπίθ. σύνθηθ. γενα'ριάτικος Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) γιναριάτ'κους "Ηπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Τρίκ.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'εναριάτικος Νάξ. ('Απύρανθ.) γινα-
ριάτ'κους Σκυρ.

'Εκ τοῦ ὄν. Γενάρης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάτικος ἢ
ἐκ τοῦ οὐς. γεναριάτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

'Ο τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ κατὰ Ἰανουάριον λαμβάνων ὑπαρ-
ξιν σύνθηθ.: Τὸ πρὸ λαμπρὸ φεγγάρι εἶναι τὸ γεναριάτικο
'Αθῆν. Τὸ γεναριάτικο φεγάρι εἶναι σὰ μέρα Κρήτ. Γενα-
'ριάτικος ἥλιος (πολὺ λαμπρὸς) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γενα-
ριάτικη νύχτα (πολὺ σκοτεινὴ) Πελοπν. (Γεωργίτσ.) Κρὺο
γεναριάτικο (δριμὺ ψύχος) Πελοπν. (Κορινθ.) 'Εναριάτικο
φεγάρι πὲς πῶς εἶναι. Λένε πῶς φέγει σὰ μέρα Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) 'Εναριάτικο γρὺο 'ναι σήμερα αὐτόθ. 'Εναριάτικος
καιρὸς αὐτόθ. Γιναριάτ'κον λιμόν' (πλήρης χυμοῦ κατὰ
τὸν Ἰανουάριον) Σκυρ. Γιναριάτ'κον ἀρνί, γι αὐτὸ εἶρι καλὸ
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πρώιμα κατσίκια, γιναριάτ'κα Θεσσ.
(Τρίκερ.) Κουνουπίδι γεναριάτικο Σῦρ. Γεναριάτικες βρο-
χές - σπορές Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Γιναριάτ'κα καλοκαιρά-
κια (αἱ 'Αλκυονίδες ἡμέραι) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶναι σὰ
γεναριάτικο λεμόνι (εἶναι ὑγιής, εὖρωστος) Ἴων. (Κρήν.) ||
Γνωμ. Γεναριάτικο φεγάρι παρ' ὀλίγο σὰν ἡμέρα (διότι εἶ-
ναι πολὺ λαμπρὸν) Πελοπν. ('Αναβρ.) Γεναριάτικο φεγγάρι
κλάδευε καὶ μέρα μὴν ξετάξης (κατὰ τὸν Ἰανουάριον,
ὅτε εἶναι πρὸς πανσέληνον, ἐπιτρέπεται τὸ κλάδευμα)
'Αττικ. Γεναριάτικα πουλλιά, αὐγουστιάτικα ἀβγά (τὰ
κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐκκολαπτόμενα ὀρνίθια τὸν προσεχῆ
Αὐγουστον γεννοῦν) Πελοπν. (Δυρράχ.) Γεναριάτικα που-
γιά, αὐγουστιάτικα ἀβγά (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σίφν.
Γεναριάτικο πουλλί, καλοκαιρινὸ ἀβγὸ (συνών. τῷ προηγου-
μένῳ) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποιήμ.

'Εδῶ μιὰν ἄνοιξη καὶ τὸ χειμῶνα
μᾶς φέρν' ἡ γεναριάτικη λιακάδα
Μ. Τσιριμῶκ., 'Εκ. βιβλ., 20.

Καὶ τῆς γεναριάτικης | τῆς μυγδαλιᾶς ἡ χάρη
καὶ τ' ὄνειροσκέπασμα | πού ρίχνει τὸ φεγγάρι

